

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишиним.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Великий Піст

Як постити у Великий Піст?

Приписи згідно
з Партикулярним правом УГКЦ

Згідно з Партикулярним
Правом УГКЦ усі вірні
зобов'язані:

У перший день Великого Посту і Страсну п'ятницю — суворий піст, тобто слід утримуватися від вживання м'ясних і молочних продуктів та яєць, а також страв, які містять ці продукти.

У перший тиждень Великого Посту та у Страсний тиждень потрібно утримуватися від споживання м'ясних продуктів і страв.

В понеділок, середу та п'ятницю інших тижнів Великого Посту слід утриматися від споживання м'ясних продуктів і страв.

У вівторок та четвер дозволено усі види їжі.

Дозволено вживати усі страви у всі суботи та неділі Великого Посту, крім Страсної Суботи.

Немає поклонів у всі суботи та неділі Великого Посту, крім Хрестопоклінної Неділі та Страсної Суботи.

Заказаний час: Під час Великого Посту не дозволено влаштовувати та приймати участь у публічних забавах з музикою й танцями.

Велика (Страсна) П'ятниця вважається святковим днем і тому не дозволено важко працювати.

Не зобов'язані постити:

- Діти до 14 року життя.
- Люди, яким виповнилося 60 років.
- Важкохворі.
- Вагітні жінки.
- Матері після пологів і ті, що годують грудьми.
- Ті, що харчуються зі столу інших.
- Убогі, котрі живуть з милостині.
- Хто важко працює.
- Подорожуючі (якщо час подорожі перевищує 8 годин).

Великий Піст — весна для душі

Молитва на початок Великого Посту

Господи Боже наш, уповання всіх країв землі і тих, що в морі далеко. Ти призначив святі дні посту і в Старому Завіті через пророків Твоїх, і в Новому через апостолів і євангелістів. Сподоби ж усіх нас у чистоті час посту провести, віру тверду зберегти і заповіді Твої виконувати в усі дні життя нашого. Благаємо Тебе, Владико милосердний: пристав до нас ангела Твого, щоб охороняв нас, немічних, у всіх ділах наших і допомагав нам, щоб ми були слухняні й догоджали Тобі, та щоб сподобились достойно причаститися святих Твоїх Таїн. Прийми ж, Господи, поклоніння і постування рабів Твоїх (імена) і всім нам подай благословення ради Христа Ісуса, Господа нашого, що з ним благословенний Ти, з Пресвятим, Милосердним і Животворчим Твоїм Духом нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь.

«Через те,
що розбуяє
беззаконня,
любов багатьох
охолоне»

(Мт. 24, 12) —
ці Ісусові слова, записані святим Матеем, стали темою цього горічного послання Папи Франциска на Великий Піст.

Продовження на стор. 2

Великий ювілей великої людини:
отцю Івану Козовику — 90 років

Продовження на стор. 2

Цей тиждень в подіях

17 лютого

125 років від дня народження Патріарха Йосифа Сліпого

19 лютого

Початок Великого Посту

19 лютого 1992 р.

Затвердження офіційного гербу країни — Тризубу.

20 лютого

Всесвітній день соціальної справедливості. Відзначається щорічно відповідно до рішення Генеральної Асамблеї ООН від 18.12.2007 р. В Україні відзначається згідно з Указом Президента України від 04.11.2011 р.

20 лютого

День Героїв Небесної Сотні. Відзначається щорічно відповідно до Указу Президента України від 11.02. 2015 р.

21 лютого

Міжнародний день рідної мови. Проголошено на XXX сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО

22 лютого

Міжнародний день підтримки жертв злочинів

Служіння

Літургія після Літургії

стор. 4

Наші свята

Стрітення

стор. 5

На допомогу громаді

Що робити, щоб платити менше?

стор. 6

Великопосне

Як я голодного нагодувала

стор. 7

★ Офіційно!

Послання Папи Франциска на Великий Піст 2018

Дорогі брати й сестри, знову Господня Пасха виходить нам назустріч! Щоб приготуватися до неї, Боже провидіння щороку пропонує нам Чотиридесятницю, «сакраментальний знак нашого навернення», яка звіщає та здійснює можливість повернутися всім серцем та всім життям до Господа.

Також і цього року прагну цим посланням допомогти всій Церкві прожити цей період благодаті в радості та істині; роблю це, піддавшись натхненню словами Ісуса з Євангелії від Маттея: «Через те, що розбуває беззаконня, любов багатьох охолоне» (24,12).

Це речення є вміщене у слові, що стосується кінця часів, та виголошене в Єрусалимі, на Оливній горі, саме там, де розпочнуться Господні Страсті. Відповідаючи на запитання учнів, Ісус провіщає великі випробування та описує ситуацію, в якій спільнота вірних може опинитися: перед обличчям болючих подій, деякі фальшиві пророки зведуть багатьох настільки, що це загрожуватиме погасити любов, що є серцем всього Євангелія.

Фальшиві пророки

Чуємо цей уривок і запитуємо себе: які форми приймають фальшиві пророки?

Вони є немов «заклиначі змій», тобто користають з людських емоцій, щоб полонити людей та привести туди, куди вони хочуть. Скільки ж то Божих дітей піддалися намовам облесливих слів про миттєві приємності, плутаючи їх зі щастям! Скільки ж людей живуть немовби зачаровані ілюзією грошей, яка в дійсності робить їх невільниками прибутку та жалюгідних інтересів! Скільки ж людей живуть, вважаючи, що є самодостатніми й стають жертвами самотності!

Інші фальшиві пророки — це «шарлатани», які пропонують прості й безпосередні розв'язки на страждання, засоби, які, натомість, виявляються цілком недієвими: наскільки багатьом молодим людям запропоновано фальшиві ліки наркотиків, «одноразових» стосунків, легких і нечесних заробітків! Скільки ж то людей потрапили в сіті повністю віртуального життя, в якому стосунки здаються простіши-

ми й швидшими, виявляючись потім драматично позбавленими сенсу! Ці обманники, які пропонують речі без цінностей, відбирають, натомість, найцінніше, як от гідність, свободу та здатність любити. Ця мова марнославства спонукає нас поводитися як павичі, аби далі стати смішними, а від смішного немає вороття. Це не дивує: диявол, що є «брехуном і батьком брехні» (Ів. 8,44), завжди представляє зло як добро, а фальшиве — як істинне, аби заплутати серце людини. Кожен з нас покликається розпізнавати у своєму серці та досліджувати, чи не перебуває під загрозою обманів цих фальшивих пророків. Слід навчитися не зупинятися на рівні безпосереднього, поверхового, але розпізнавати те, що всередині нас залишає добрий і триваліший відбиток, бо походить від Бога і дійсно є вартісним для нашого добра.

Холодне серце

Данте Аліг'єрі, описуючи пекло, уявляє диявола, що сидить на крижаному серці (Пекло XXXIV, 28-29); він мешкає серед холоду згаслої любові. Запитаймо, отже: як у нас холодне любов? Якими є ознаки, що вказують нам на любов, якій загрожує згаснення?

Тим, що гасить любов, є, насамперед, жадібність до грошей, «корінь всіх лих» (1 Тм. 6,10); за нею слідує відкинення Бога та, отже, шукання в Ньому утіхи, віддаючи перевагу своєму відчаєві замість віради Його слова та Святих Таїнств. Все це виливається в насильство, яке чинимо проти тих, кого вважаємо загрозою нашим «забезпеченням»: ще ненароджена дитина, хвора похила віком людина, переїжджий гість, чужинець і навіть ближній, що не відповідає нашим очікуванням.

Також і створений світ є мовчазним свідком охолодження любові: земля є отруєна недбало й корисливо викинутим сміттям; моря, що також забруднені, змушені, на жаль, покривати останки жертв численних корабельних аварій вимушеної міграції; небеса, які в Божому задумі оспівують Його славу, борознять механізми, що скидають засоби смерті.

Любов холодне також і в наших спільнотах: в Апостольському напоумленні

«Evangeliі gaudium» я старався описати найочевидніші знаки цього браку любові. Ними є егоїстичне ліниство, безплідний песимізм, спокуса відзолотитися та втягуватися в безперервні братовбивчі війни, світська ментальність, що спонукає дбати лише про примарне, занедбуючи таким чином місіонерський запал (EG 76-109).

Що робити?

Якщо бачимо у своєму серці та навколо себе щойно описані сигнали, то ось Церква, наша мати й учителька, разом з іноді гіркими ліками правди, пропонує нам в цьому періоді Великого Посту солодкий лік молитви, милостині й посту.

Присвячуючи більше часу на молитву, дозволяємо нашому серцю відкривати приховані брехні, якими обманюємо себе самих (Венедикт XVI, енцикліка «Spe salvi», 33), щоб нарешті шукати віраду в Бозі. Він — наш Батько та прагне, щоб ми жили.

Практика милостині звільняє нас від жадібності та допомагає відкривати, що інший — це мій брат, а те, що я маю, ніколи не є лише моїм. Як же прагну, аби милостиня стала для всіх справжнім та властивим стилем життя! Як же я хотів би, щоб ми, як християни, наслідували приклад Апостолів та вбачали у можливості розділити з іншими наші матеріальні блага конкретне свідчення сопричастя, яким живемо у Церкві. Щодо цього, то повторюю за святим Павлом заклик, яким він заохочував коринтян зробити збірку для єрусалимської громади: «Воно бо вам личить» (2 Кор. 8,10). Це особливим чином дійсне для Великого Посту, під час якого різні організації проводять збірки для церков і громад, які зазнають труднощів. Але як би я хотів, щоб також і в наших щоденних стосунках, перед обличчям кожного брата, що просить про допомогу, ми думали про те, що в цьому є заклик Божого провидіння: кожна милостиня — це нагода взяти участь у Божому дбанні про Його дітей; і якщо Він сьогодні послуговується мною, аби допомогти ближньому, то хіба завтра не подбає також і про мої потреби, Той, Якому немає рівних у щедрості? (Плій XII, енцикліка «Fidei donum», III).

Врешті, піст відбирає сили в нашого насильства, обеззброює нас та становить важливу нагоду для зростання. З одного боку, він дає нам відчуте те, чого зазнають ті, кому не вистачає навіть найнеобхіднішого, кому відомі щоденні укуси голоду; з іншого, піст виражає стан нашого духа, голодного доброти й спраглою Божого життя. Піст пробуджує нас, робить уважнішими на Бога і на ближнього, пробуджує волю слухатися Бога, Який єдиний втамовує наш голод.

Я б хотів, щоб мій голос вийшов за межі Католицької Церкви, досягнувши всіх вас, людей доброї волі, відкритих на слухання Бога. Якщо ви, як і ми, засмучуєтеся поширенням беззаконня у світі, якщо ви стурбовані морозом, що паралізує серця та дії, якщо бачите послаблення відчуття спільної людськості, приєднуйтеся до нас, щоб разом призвати Бога, спільно постити й разом з нами дарувати те, що можете, для допомоги ближнім!

Полум'я Пасхи

Заохочую, насамперед, членів Церкви ревно розпочати великопосну мандрівку, підтримувані милостинею, постом та молитвою. І якщо іноді здається, що в багатьох серцях любов погасла, вона не згасла в Божому серці! Він дарує нам завжди нові нагоди, щоб ми могли наново розпочати любити.

Також і цього року слушною нагодою буде ініціатива «24 години для Господа», що запрошує звершувати Святу Тайну Покаяння в контексті Євхаристійної адорації. В 2018 році вона відбуватиметься в п'ятницю 9 та суботу 10 березня, надихаючись словами 130 Псалма: «У Тебе є прощення». В кожній дієцезії принаймні один храм залишатиметься відчиненим протягом 24 годин, даючи можливість для молитви, адорації та сповіді.

В Пасхальну ніч переживатимемо промовистий обряд запалення пасхальної свічки: світло, запалюване від «нового полум'я», крок за кроком розвіє темряву та освітлить літургійний збір: «Нехай це світло Христа, що воскрес у славі, розвіє темряву сердець та духа» (Римський Месал), щоб усі ми могли пережити досвід учнів з Еммаусу: слухання Господнього слова та пожива Євхаристійного хліба дадуть нам змову повернутися до горіння вірою, надією та любов'ю.

Від щирого серця вас благословляю. Не забувайте молитися за мене.

Дано у Ватикані, 1 листопада 2017, в день Всіх Святих

★ Ювілеї

Отцю Івану Козовику — 90 років

12 лютого, коли наша Церква вшанувала трьох Святителів — Василія Великого, Григорія Богослова, Іоана Золотоустого, в Архікатедральному і Митрополічному Соборі Воскресіння Господнього на чолі з Митрополитом Володимиром чисельно зібрались духовенство, вірні та представники влади, щоб привітати митрофорного протоієрея Івана Козовика з ювілеєм — 90-річчям.

Урочистості розпочались Архієрейською Божественною Літургією, яку очолив Митрополит Володимир Війтишин. У своїй проповіді Митрополит акцентував увагу на постатях трьох Святителів.

По завершенні Божественної Літургії канцлер Івано-Франківської Архієпархії о. Віталій Федун зачитав грамоту про нагородження о. Івана Козовика другим золотим нагрудним Хрестом з прикрасами.

Опісля Митрополит Володимир звернувся до отця Івана зі словами привітань та вдячності за старанне служіння і пастирську жертвність для парафії Воскресіння Христового, ревно викладацьку діяльність та вагомий внесок у розвиток вищих духовних навчальних закладів Івано-Франківської Архієпархії.

Прес-служба Івано-Франківської Архієпархії.

Від імені всіх працівників «Нової Зорі» щиро вітаю Вас, дорогий наш отче Іване, з Вашим Ювілеєм — днем подяки Богові за дар Вашого життя.

Хочу подякувати Вам в ці святкові дні за три речі:

1. За те, що Ви є великим вчителем. Пригадуючи ще роки навчання в семінарії, а також і наші звичайні зустрічі, у моїй пам'яті назавжди закарбувалася надзвичайна здатність пояснювати складні речі простим доступним способом. Ця здатність притаманна лише великим вчителем.

2. За те, що Ви є великим Сином і Пастирем Церкви, яку любите і про неї завжди говорите та за її стан переживаєте. Будучи одруженим священником, Ви своє життя присвятили Церкві і своїм прикладом показали, як можна поєднувати родинне життя і церковне служіння. Лише Великий Священик ніколи не

обділить своєю увагою і часом Святу Матір Церкву, для якої посвятив своє життя.

3. За те, що Ви є великим Письменником. Ваші досягнення і знання Ви забажали залишити для нас — своїх послідовників — молодих священників. Викласти на папері те, що мали у своєму серці і в своїй голові — це притаманне не багатьом. Це особливий талант, який Ви не заохопили, але розвивали протягом усього життя. Це книги, статті, поезії.

Нехай Господь Бог кріпить Вас і благословить усіх близьких Вашому серцю людей.

о. Йосафат БОЙКО, ВС

★ Великий Піст

СТРАХ ПЕРЕД СПОВІДДЮ...

В спілкуванні з людьми неодноразово доводиться чути різні думки щодо доцільності сповіді. Кожного разу, коли ми усвідомили свої гріхи, навіть, коли ми з них внутрішньо розкаялися, то все-таки майже завжди ми зустрічаємося зі страхом: як їх висповідати перед Богом в присутності іншої людини (священника чи єпископа). Хто з нас, людей, не переконався ще в тому, що диявол перед вчинком гріха завжди віднімає стид і страх, але неодмінно їх повертає перед сповіддю? А найкращим інструментом йому для цього послуговує наша гордіня, завищена оцінка про себе.

Хто з нас перед сповіддю не чув схожих, майже шизофренічних нашіптувань:

— Дорогенький мій, ти куди намірився нас вести?

— До священника!

— До священника? На сповідь може? Не видумуй! Що він про нас подумає? Я тут стараюся-стараюся, за нас турбуюся, докладно чимало зусиль, щоб про нас були якнайкращі враження у людей, а ти все це хочеш зруйнувати в одну мить?

— Ну він же священник, а таємниця сповіді захищена найважчими церковними карами!

— Так, священник, така ж людина, як і ти. Він не зрозуміє усіх тонкощів, не матиме сили усе вислуховувати, а може, навпаки, копатиметься у деталях. Ти ж не грішник, це в тебе трапляється лише час від часу, а він думатиме, що ти завжди такий... Отож, сповідайся подумки безпосередньо перед Богом, а не перед священником!

Після таких порад-роздумів багато людей так і не потрапляють до сповідальниці...

Як священник, хочу поділитися з читачами, що і я сповідаю мої гріхи безпосередньо перед Богом. Стараюся перед ним розкривати усе моє життя, зокрема визнаю й усі мої гріхи. Однак моє життя не проходить лише в стосунку з Богом. Я живу з іншими людьми, з ними спілкуюся, працюю, розповідаю їм про мої турботи, негаразди, з ними радію. Інколи можу мати необережність з кимось і посваритися, перед кимось провинитися. І тому по людськи, коли я визнаю мою провину перед Богом, треба визнати її і перед

своїм ближнім, перепросити його, щось йому відшкодувати. І це вже є своєрідна сповідь перед моїм братом, сестрою, як навчає нас апостол Яків: «Сповідайте один одному свої гріхи і моліться один за одного, щоб вам зцілитись» (Як. 5, 16). І така сповідь насправді нас зціляє, бо ми не тратимо більше енергії на гнів, образи, захист, суперечки тощо...

Однак, люди не завжди прощають... Брат не прощає, та все-таки Господь прощає і чинить це через видиму лю-

«Коли ви не будете прощати людям, то й Отець ваш небесний не простить вам провин ваших» (Мт. 6, 15).

дину владою, яку отримали апостоли від Ісуса Христа. І ця влада передається через покладення рук, і буде передаватися до кінця світу: «Прийміть Святого Духа! Кому простите гріхи, — будуть прощені їм; кому затримаєте, — будуть затримані» (Йо. 20, 21-23; Мт. 16, 19; 18, 18). Таким чином особа, на яку покладаються руки, одержує владу в імені Бога прощати гріхи і прогрішення людини.

Сповідь перед священником є ще й духовною лікарнею. До цієї духовної лікарні ми особливо запрошені заходити у Великий Піст.

Я, як священник, також сповідаюся перед іншим священником. І мені також нелегко сповідатися! Страх — це щось дуже людське! Інколи священник може нас і насварити... Тому перед тим, як піти до сповіді, треба набратися покорі і добре підготуватися. Інколи священник може відмовити дати розгрішення, якщо бачить серйозні перепони і недостатність постанови

поправи, але ніколи не може відпустити сповідника у безнадії.

Важливо також пам'ятати, що якщо ми не хотіли простити своїм ближнім, то Ісус Христос каже: «Коли ви не будете прощати людям, то й Отець ваш небесний не простить вам провин ваших» (Мт. 6, 15).

Як часто треба сповідатися?

Церква нам приписує, під важким гріхом, бодай раз у рік під час Велико-го Посту сповідатися і причащатися. Коли читаємо життя святих, то спостерігаємо, що вони дуже часто сповідалися. Добра практика — сповідатися приблизно раз у місяць. Практикуючий християнин сповідається часто і причащається на кожній Божественній Літургії. Сповідатися часто зі своїх гріхів вельми допомагає їх виправленню, каже св. Іван Золотоустий.

Дуже часто від вірних доводиться почути прохання про отримання якоїсь «шпартгалки» для облегшення сповіді...

Наука Церкви подає нам п'ять умов доброї сповіді: 1. Испит совісті. 2. Жаль за гріхи. 3. Постанова поправи життя. 4. Сповідь. 5. Відправлення покути.

Також для кращої підготовки до сповіді, окрім перевірки нашого сумління через Божі та церковні заповіді, доречно пригадати собі сім діл милосердя щодо душі й тіла, дев'ять Євангельських блаженств, читати покаєнні псалми тощо.

Сповідь — це повернення блудного сина. В сповідальниці нас чекає люблячий Отець. Бог завжди надіється на повернення своєї дитини, постійно виглядає її і з радістю приймає в свої обійми. Невже через свою гордіню ми не прийдемо до найкращого Батька?

«Ти згрішив? Увійди до церкви і покайся у своєму гріху... Тут лікар, а не суддя; тут ніхто не засуджується, але кожен дістає відпущення гріхів», — навчав св. Іван Золотоустий.

У цьому Великому Пості бажаю усім нам по-справжньому скуштувати милість і доброту Божу заради нашого спасіння!

о. Іван СТЕФУРАК.

★ Вісті Архієпархії

Монаші облечини

День Стрітєння Господнього в Католицькій Церкві є днем Богопосвяченого життя. В Івано-Франківській Архієпархії такі кількадевні заходи відбуваються з благословення Митрополита Володимира вже декілька років поспіль і щоразу в різних монастирях, маючи за ціль об'єднання та спілкування між богопосвяченими особами, які хоч і належать до різних чинів чи згромаджень, проте мають одну ціль — наслідувати Ісуса Христа, живучи у спільнотному житті та складаючи чернечі обіти послуху, чистоти й убожества.

Цьогорічні відзначення розпочалися паломництвом до Чернівців, де зібралися посвячені особи з цілої України для спільної молитви і святкування 10 лютого. А перший день в нашій Архієпархії зібрав усіх бажаючих у монастирському храмі Святих Кирила і Методія у Крихівцях. Божественну Літургію очолив Владика Михаїл Бубній, Єпископ Одеський та Голова Патріаршої Комісії у справах монашества УГКЦ у співслужінні священників Згромадження Воплоченого Слова, які опікуються храмом, отців Василіян та інших священників, які з'їхалися на молитву.

Владика Михаїл після читання Євангелія здійснив обряд монашого постригу та благословив облечини двом братам новикам Згромадження Воплоченого Слова, які при постригу прийняли імена Ілля та Єремія. Як читаємо у Кодексі Канонів Східних Церков (кан. 459), що новіціат — це є час формування новика, того, хто розпочав своє посвячене життя і відбувається воно «через засвоєння уставу, побожні роздуми і тривалу молитву, через вивчення того, що стосується обітів і чеснот, через відповідні

вправи для викорінення вад, приборкання пристрастей, набуття чеснот». Брати новики прийняли монаший габіт, що є видимим знаком першої відданості себе Богові; прийняли нові імена, отримуючи таким чином особливу опіку святих покровителів, які будуть надалі їхніми особистими заступниками перед Богом у досягненні бажаної мети — святості. Чорний габіт символізує відречення від світу і посвяту свого життя Божим справам (див. Лк. 2,49). Шкіряний пояс символізує боротьбу проти пристрастей та тілесних бажань. Дерев'яний хрест — це знак самовідречення (див. Мк. 8,34), нашої слави (див. Гал. 6,4) та нашого спасіння (див. Еф. 2,6).

Численні Сестри Василіянки, Сестри Служебниці Непорочної Діви Марії, Сестри Чернечої Родини Воплоченого Слова та брати Василіяни, а також брати із Святопокровського монастиря с. Закерничне взяли участь у цих заходах. Дякуємо всім, хто приєднався до спільної молитви.

о. Йосафат БОЙКО, ВС

★ Служіння

Літургія після Літургії

Уже багато книг написано про красу, розуміння, обряд Божественної Літургії. Не бракує і коментарів щодо певних труднощів і викликів, проте свою увагу хочу зосередити на темі літургії після Літургії. Священик Василь Рудейко пише: «У сучасній літургійній ситуації саме через таку щоденну фамільярність на багатьох парафіях Євхаристія стала одним і, можливо, навіть не найважливішим із богослужінь добового кола або заміняє всі решта богослужіння. Із вершини і джерела євхаристія стає рівниною і озером, у якому джерела і не видно вже». Запитаймо кожен себе: чи Божественна Літургія для мене особисто це невід'ємна частина, потрібна як вияв стилю мого життя, чи радше — вияв культури, традиції? Навпевно, кожен знає людей, котрі довго моляться після літургії чи мають багато приватних набоженств (вервички, дев'ятниці), але на повсякденне життя це не перекладається. Навіть нерозуміємо почути слова: «Така богомільна, а диви, що показує-робить».

Другий розділ листа св. Якова від 14 по 26 вірш говорить про віру і діла, і зрештою Яків завершує, кажучи: «Віра без діл мертва» (Як. 2, 26). Цей вияв віри ми виявляємо у спільній молитві на Літургії, де Христос дає нам своє Тіло і Кров. Приготовляючись до літургії, християнин розпочинає духовну подорож, яка відображається на усьому його житті: сім'ї, власності, авторитеті, його позиції і соціального відношення. Вона змінює напрямок всього його людського існування в бік освячення Святим Духом.

Святий папа Іван-Павло II говорив, що: «Зібрана навколо престолу, Церква краще розуміє свої початки, а також своє місійне завдання». Тут доречно підкреслити, що вірні, беручи участь у літургії, приймають на себе місійне завдання. Місія здійснюється, якщо шлях Церкви проходить через серце людини.

Іноколи можемо спостерігати, як люди довго моляться перед і після Літургії, але після молитов залишаються пасивними у служінні іншим. Як гово-

рив у своїй доповіді про «Приклад активного місійного служіння в УГКЦ» п. Любомир Андрусів: «Наші парафіяни, почувши з уст священика Боже Слово, не вважають себе зобов'язаними передавати Його далі, поза стіни свого храму». Але хочеться наголосити, що у Євхаристії приймаємо не лише Тіло Христове, приймаємо тайну людських очікувань, проблем, потреб, драм і трагедій. Входячи в єдність з Ісусом Христом, входимо в сопричасття з оточуючим нас світом. Прийняти причастя — замало. Це нерозуміння Тайнства, котре взиває нас до єдності з ближніми, до зустрічі з братами і сестрами, до того, щоб нести їм мир і згоду, не дивлячись на їх приналежність, віросповідання тощо.

«Той, хто зустрів Христа в Євхаристії, не може не проголошувати своїм життям милосердної любові Відкупителя»

Іван-Павло II

Наша спільна участь в Тілі і Крові Христа є радикальним викликом для всякої несправедливості, расизму, сепаратизму і браку свободи. Служіння Євхаристії, ламання Хліба, кінцевого до життя, не дозволяє годитись із ситуацією людей, котрі залишаються без хліба, справедливості, миру і свободи. «Пасха наша, Христос» (1 Кор. 5, 7), не перестає бути прочанином людських діянь. Зустріти Його можна в горниці наших святинь, як і в тілах збудованих, терплячих чи поневолених. Ми сьогодні потребуємо Христового Тіла на престолах, щоб могли краще розпізнати Його в людях.

Любов Божу, котру отримуємо як дар, потрібно як дар віддавати. Любов'ю, котрою обдарував нас Христос в тім однім хлібі і в одній чаші, потрібно ділитись з ближнім, котрий є вбогий або бездомний, котрий є хворий або ув'язнений, котрий належить до іншого народу, раси, котрий взагалі

не вірить в Христа. Правда честь для Євхаристії стає школою діяльної любові до ближнього. Христос вчить: «З того усі спізнають, що мої ви учні, коли любов взаємну будете мати» (Ів. 13, 35). Він повністю виховує нас, показуючи, яку вартість в Божих очах має кожна людина, оскільки кожному в такий самий спосіб Христос дає самого себе під видом хліба і вина. Любов — це повага і відкритість до потреб бідних. Св. Іван Золотоустий писав: «Хочеш вшанувати Христове Тіло? Не гордуй ним, коли є наге. Не шануй його тут, в церкві, через шовкові тканини, коли на зовні дозволяєш йому терпіти холод і брак одягу[...]. Господь не потребує золотих чаш, але душі із золота[...]. Почни від насичення голодного[...]. Нічого не є більш зимне, ніж християнин, котрому байдуже є спасіння ближнього». Євхаристія для тієї любові є якби «недовершеною тайною», котра вимагає доповнення в житті. Пасхальна тайна смерті і нового життя в Христі вчить братерства, солідарності і безкорисливості. Такою вона залишиться до кінця діянь нашого світу. Євхаристія є упривілейованим моментом доручення місійного мандату і посланництва. Любов є апостольством, є місійним запалом, котрий сягає аж на край світу. Євхаристія не може бути віднесеною до категорії культу і міститися лише в стінах святині.

Сьогодні ми зауважуємо в світі глобалізацію, на різних континентах панують війни, агресія, переслідування християн. Світ немов накопичує зло. Проте зло не може перемогти, адже Церква сильна Кров'ю Христовою. Сила Церкви — на Престолах, де священик служить Літургію. Понад усі сьогочасні загрози, перипетії людських сердець, розумів і сумління Церква підносить чашу спасіння — Євхаристію.

Кожного дня, християнин повинен вийти до потребуючих. Можливо, багатьох огортає страх перед незнаним, труднощами, але потрібно пам'ятати, що страх паралізує, замикає двері, є ворогом виходу до людей. З уст во-

скреслого Христа мусять прозвучати слова: «Мир вам! Як мене послав Отець, так я посилаю вас» (Ів. 20, 21). Немає посланництва без дару Духа. «Це промовивши, дихнув на них і каже їм: «Прийміть Духа Святого!» (Ів. 20, 22). Те, що найважливіше для християнського посланництва, завершилось, згідно з євангелистом Іваном, в горниці, котра кілька днів швидше була місцем Останньої Вечері. Завдяки Горниці місцем розіслання може бути також і Галилея — «Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи» (Мт. 28, 19), та кожне інше місце на цій землі.

Можна сміливо стверджувати, що Євхаристія є святом безнастанних апостольських жнив, в котрому Церква радіє з дарів, отриманих у світі. Кожна християнська спільнота, що несе свідчення, є спільнотою, зібраною на богослужінні, і таким чином сама в собі і через себе є актом свідчення. Як закликав свяятий папа Іван-Павло II: «Усі повинні відчувати себе посланими як «місіонери Євхаристії» до усіх середовищ, щоб ділитися великим даром, котрий отримали. Той, хто зустрів Христа в Євхаристії, не може не проголошувати своїм життям милосердної любові Відкупителя».

Дорогі християни, пам'ятаймо, що ті, котрими ворушить Святий Дух, не можуть байдуже сидіти чи тримати дари для себе. Святий Дух мобілізує ділитися дарами з ближніми. Пам'ятаймо, що, прийнявши Євхаристію, ми чуємо з уст священика заклик: «В мирі вийдім», шойно після Літургії ми повинні довершити Євхаристію своїми ділами. Ми повинні усі разом вирушити із зони свого комфорту і подбати про кожного, хто перебуває в потребі. Ми повинні заангажуватися в місійну діяльність — будовання живої Церкви, головним місіонером котрої є євхаристійний Христос. Це Він через уста своїх священнослужителів проповідує Добру новину, їх руками дає розгрішення і Святі Тайни. Господь потребує саме Твоїх ніг, щоб спішити до хворих, сумних, знедолених; Господь потребує саме Тебе, щоб підтримати на душі, заохотити, порадити. Дозволь Богу через твої руки і серце чинити для інших чудеса. Саме сьогодні, саме через Тебе.

о. Григорій-Мар'ян ДЖАЛА,
Місійне Згромадження Св. Ап. Андрія

★ 3 життя парафій

Завершили Різдвяні святкування

Уже четвертий рік поспіль у Соборі Преображення Господнього м. Івано-Франківська (м-н Пасічна) відбулася Розколяда. Цьогоріч на святі були присутні наш Високопреосвященніший Архієпископ і Митрополит Володимир Війтишин, парох о. Борис Гобир, мер міста п. Руслан Марцінків, священики, парафіяни з Пасічної та гості. Владика Володимир поблагословив проведення цього свята і побажав, щоб пасічанська Розколяда й надалі дарувала радість Різдва.

Дуже гарно колядували хор «Благовість» (кер. — Наталія Бардюк) з парафії Матері Божої Неустанної Помочі оо.Редемптористів, колектив учнів гімназії №1 під керівництвом Олени Шевченко, хор «Осанна» з церкви Царя Христа та хор Духовної Семінарії ім. свцм. Йосафата (керівник — Любов Терлецька). Оригінально під супро-

від бандур колядували учні музичної школи №3 «Бандурні барви» (кер. —

Ірина Люба). Також колядками прославляли народження Христа місцеві

парафіяльні хорові колективи: «Єдині серцем» (кер. — Ольга Шмагайло), камерний хор «Преображення» (кер. — Ірина Гріца-Федорняк), молодіжно-дитячий хор «Sanctus» (кер. — Альміра Дебрівська) та колядники парафіяльних молитовних спільнот під керівництвом Галини Калитчук, Віри Вань та Галини Присяжнюк.

Чудовим сюрпризом для присутніх став виступ Богдана Кучера. Його популярна пісня «Щасливого Різдва» надихнула всіх присутніх на справжнє відчуття різдвяного духу.

На завершення Розколяди парох о. Борис Гобир щиро подякував всім присутнім за колядки та різні побажання для парафії, після чого всі хори та присутні в храмі заколядували «Бог Предвічний» як доказ вічної прослави Різдва Христового.

Щиро запрошуємо на наступну Розколяду-2019 в нашому храмі. Буде дуже цікаво!

Юрій ЯСЕНИЦЬКИЙ.

★ Наші свята

ПРАЗНИК СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЬОГО — зустріч один з одним та з нашим Творцем

Дві тисячі років тому дорога між Вифлеємом та Єрусалимом була наповнена вигуками погоничів, криками тварин і скрипом коліс. Благочестиві паломники і діловиті негодіанти, суворі римські легіонери і мирні поселяни рухалися по ній в обох напрямках. Нічим не виділялася серед інших мати з немовлям-сином і літній худорлявий чоловік... Коли Діва Марія разом з Йосифом принесла Ісуса до Єрусалимського храму, їх зустрів сивий старець Симеон. Він узяв немовля на руки і промовив: «Нині відпускаєш раба Твого, Владико...».

Різдвяний час у літургійному році завершується саме празником Стрітєння Господнього. Слово «Стрітєння» в перекладі з давньоруської мови означає «зустріч», а із сербської — «радість». У непрості минулі часи, коли про Бога не можна було згадувати і всяку думку про Нього старалися стерти з людських умів, для празника Стрітєння навіть придумали особливий символізм — зустріч зими з весною. З точки зору віруючої людини, можемо лише подивляти примітивізм тогочасного «богопоборництва» і, зокрема, у тому випадку, коли зустріч Бога з людиною, що є правдивим змістом свята Стрітєння, замінили на зустріч зими з весною.

Знаємо, що зустрічі бувають різні. Одні з них проходять безслідно і забу-

ваються, інші — залишаються, а іноді визначають все наше подальше життя. Як правило, зустрічаються не знайомі, або ж ті, які розлучились на якийсь час. Саме тому потрібно знати, що у кожного з нас є (або ще має бути) ПЕРША зустріч із Богом. У торжестві Стрітєння Господнього, зустрічі Спасителя із праведними людьми ми згадуємо про особливість цієї зустрічі — вона сповнена великої радості. А скільки в нашому житті є зустрічей і скільки з них є бажаними? Тому наша зустріч з Богом має бути бажаною і очікуваною. Саме тоді ця зустріч буде радісною.

Невипадково, що у перше свято після Йорданського торжества освячуються свічки, які називаються «стрітєнські» або «громовиці»! Адже це пригадка нам усім про дар спасіння, що був даний нам на просвічення, щоб знищити темряву гріха! При свічці з давніх-давен відбувалась молитовна зустріч між Творцем і сотворінням! Як буде приємно, коли ця свічка також збиратиме на спільну сімейну молитву! Дай, Боже. В сам день празника освячуємо свічки у наших храмах і в молитвах на освячення свічок про-

хаємо про те, щоб, як запалені свічки своїм світлом розганяли нічний морок, так і наші душі, просвічені Духом Святим, уникали гріховної п'єми (сліпоті).

«Прийми оцю горючу свічку і старайся в усьому житті твоєму просвічуватися світлом віри й добрих діл...»

Стрітєнська свічка важлива як символ просвічення серця Духом Святим, а якщо цього немає й свічка сприймається просто як зовнішній обряд чи якась традиція, то вона втрачає свій

зміст і перетворюється на язичницький магізм. Не сама свічка має силу, а молитва біля цієї свічки стає сильнішою, бо свічка була освячена спільною молитвою у Божому храмі. Бог уважний до кожної молитви, а на таку звертає більшу увагу, бо Сам сказав, що молитва багатьох має велику силу. Тому коли хтось молиться при стрітєнській свічці, то молиться із цілою Христовою Церквою. Молитва — це зустріч з Богом! А запалені свічки є пригадкою того, що після зустрічі з Богом наше життя стало світлішим і це стало користю також і для інших, ми стали служити іншим, виконуючи Божу волю. Запалена свічка — це також пригадка про нашу першу, хоч і може невідому зустріч із Спасителем в часі нашого Хрищення. Згідно з обрядом священник запалив і дав нам свічку, кажучи: «Прийми оцю горючу свічку і старайся в усьому житті твоєму просвічуватися світлом віри й добрих діл, щоб, коли прийде Господь, ти міг (могла) світло вийти назустріч йому зі всіма святими і ввійти беззаборонно у чертог небесної слави його і царювати з ним у безконечні віки. Амінь».

о. Василь ГОГОЛЬ.

★ Новини

Освячення каплички на подвір'ї лікарні

Минув рік часу відтоді, як Президент України Петро Порошенко урочисто відкрив новозбудований хірургічний корпус Галицької центральної районної лікарні. А днями на подвір'ї лікувального закладу знову було людно. Представники районної влади, департаменту охорони здоров'я облдержадміністрації, духовенства, а також працівники лікарні зібралися тут на освячення каплички зі статуєю Пречистої Діви

Марії. Чин освячення довершили отець Йосафат Бойко та священники УГКЦ м. Галич на чолі з деканом о. Ігорем Бронівським.

Всі, хто був запрошений до слова, відзначили важливість цієї події, наголошуючи на тому, що це духовне місце буде скріплюва-

ти у вірі тих, хто сюди приходитиме помолитися, допомагатиме дбати про душу і зміцуватиме духовно.

Голова райдержадміністрації Микола Попович висловив щире вдячність за жертвність на адресу в.о. директора департаменту охорони здоров'я ОДА Миколи Стовбана, депутатів обласної ради Галини Карп, Володимира Магалья, депутатів районної ради, адміністрації та колективу Галицької центральної районної лікарні — тих, хто долучився до спорудження каплички.

Вл. інф.

★ Вісті з парафій

Дружній візит до сусідів

Погожого зимового дня спільнота Марійської дружини с. Пшеничники Тисменицького деканату разом з о. Ігорем Баландою здійснили дружній візит на парафію Покрови Пресвятої Богородиці, що в с. Клубівці. Молодь прийняла запрошення пароха села о. Петра Скрипника та взяла участь у «Розколяді», яка відбулась у парафіяльному храмі. Учасники спільноти продемонстрували свої таланти, зокрема вертеп та колядки у виконанні Олега Микитюка, Анни та Вікторії Лопушанських, Марічки Тузяк.

Марійці також привезли гуманітарну допомогу (сільгосппродукти — жертва парафіян с. Пшеничники та

меценатів) для учасників АТО, які проживають у реабілітаційному центрі «Бандерівський схрон» села Клубівці. Молодь познайомилась із бійцем АТО Ігорем Чернецьким, дізналась про його непросту долю перебування на Сході України та про ідею заснувати реабілітаційний центр. Власне, сам Ігор проживає тут разом зі своєю дружиною, а за час існування центру подружжя прийняло близько 400 бійців АТО. Їх будинок дуже затишний, тут також виробляють справжню каву, коштів від продажу якої йдуть на утримання реабілітаційного центру.

Після знайомства Ігор Чернецький провів екскурсію до криївки УПА, яка знаходиться у Клубівцях. Також був

присутній боєць АТО, житель с. Пшеничники Василь Мельник, який поділився своєю історією перебування в зоні АТО. Криївка УПА знаходиться в лісі трохи менше, ніж за два кілометри від села Клубівці, в урочищі «Провал». Відомо, що 13 березня 1951

року тут загинуло восьмеро повстанців внаслідок облоги енкаведистів. Найстаршому було 29 років, наймолодшому — 18, всі вони були жителями Тисменицького та Богородчанського районів. Серед повстанців тут також загинув житель с. Пшеничники Бардюк Володимир Іванович (псевдо Владзьо, Сагайдачний 1922 р.н., охоронець Тлумацького надрайонного проводу ОУН).

Світлана ЛАШЕНЮК,
членкиня Марійської дружини
с. Пшеничники

★ На допомогу громаді

Що робити, щоб платити менше?

— Багатьох людей хвилює висока ціна на опалення. Нарховано більше коштів по будинковому лічильнику, ніж відшкодовує держава. Що впливає на цю суму?

— Призначення субсидії здійснюється відповідно до «Положення про порядок призначення та надання населенню субсидій для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг, придбання скрапленого газу, твердого та рідкого пічного побутового палива». Положенням визначено, що субсидія призначається за наявності різниці між вартістю комунальних послуг в межах соціальної норми і обов'язковим відсотком платежу. Соціальні нормативи користування житлово-комунальними послугами визначені постановою Кабінету Міністрів України, відповідно до якої більшу суму ми не маємо права заплатити. Коли в будинку встановлено будинковий лічильник на центральне опалення, то є механізм, як розрахувати соціальну норму: складові чин-

Ціна на опалення, встановлення чи заміна квартирних лічильників, призначення чи відміна субсидій — питання, з якими наші громадяни стикаються щодня. Щоб роз'яснити їм їхні права та обов'язки, ми звернулись до заступника директора Департаменту соціальної політики м. Івано-Франківська п. Оксани Жишото, яка радо погодилась відповісти на запитання читачів «Нової Зорі».

ники площі множаться на коефіцієнт і на тариф. Одержувачі субсидії сплачують за фактично надані послуги за мінусом субсидії. Наприклад, якщо людині принесли платіжку на суму три тисячі гривень, з них — дві тисячі субсидія, то тисячу гривень вона повинна заплатити. Трохи несправедливо, але на даний час нічого змінити не можемо.

— Які категорії людей можуть отримати субсидію? Що потрібно для її оформлення?

— Перша вимога — бути зареєстрованим у помешканні. Винятки: якщо людина орендує житло, то на підставі договору оренди і за рішенням комісії може бути призначена субсидія. Друге виключення — індивідуальним забудівникам, будинки яких не прийняті в експлуатацію. Так само за рішенням комісії та актом обстеження можна призначити субсидію. Друга вимога — наявність різниці між вартістю наданих послуг в межах соціальних нормативів і обов'язковим відсотком платежу.

Якщо сім'я протягом 12 місяців перед зверненням за призначенням субсидії здійснила покупку вартістю понад 50 тисяч гривень, тоді вона не має права на субсидію на загальних підставах. Як виняток, може бути подана заява, щоб розглянула комісія і винесла рішення. Рішення приймається на підставі акту обстеження соціально-побутових умов сім'ї, який складає соціальний інспектор.

Раніше пенсіонери платили 10 відсотків від середньомісячного сукупного доходу, працюючи — 15. А тепер чим більший сукупний дохід сім'ї, тим більший відсоток обов'язкового пла-

тежу. Раніше були і пільги, і субсидія. Тепер — або пільга, або субсидія.

Заявник подає документи: заяву про призначення субсидії та декларацію, в якій вказує вид та джерело одержаних доходів, а також витрати усіх зареєстрованих членів сім'ї. Ми реєструємо справу, направляємо запити в фіскальну службу, пенсійний фонд, а також до житлово-комунальних організацій. Збираємо всю інформацію і проводимо розрахунки.

— Якщо людина не має квартир-ного лічильника на газ, то чому змушена доплачувати по будинковому лічильнику, який перевищує норму її використання?

— Є соціальний норматив, і ми можемо допомогти його оплатити. Незалежно, чи є квартирний лічильник, чи нема, встановлено таку норму газу: 3,3м.куб. — за наявності газової плити, 10,5м. куб. — за наявності газової плити та газового водонагрівача, на які призначають субсидію. По будинковому лічильнику може скластися більша сума. Наприклад, якщо людині принесли платіж на 100 гривень, 20 гривень — субсидія, то 80 гривень потрібно оплатити самостійно. За надлишок використання держава не допомагає оплачувати. Вихід один — встановлювати квартирний лічильник.

— Люди обурюються зменшенням норми використання газу на одну особу. Чому зменшили норму?

— Норми встановлюються постановою Кабінету Міністрів України. Від нас це не залежить. Хочу вам сказати, що з 1 січня 2018 р. зменшилися норми на світло. Раніше на сім'ю з однієї особи виділяли 90 кіловат, тепер — 70. Хто хоче детально ознайомитись

із постановою, той може в інтернеті знайти «Постанову Кабінету Міністрів від 6 серпня 2014 року №409». В ній описано, на яку площу призначається субсидія, яка норма встановлена на гаряче водопостачання, холодне водопостачання...

— Як визначаються доходи, якщо людина не працює?

— Якщо повнолітня особа ніде не працює і не навчається, то їй ставлять дохід не просто нуль, а два прожиткових мінімуми. І тоді з цієї суми визначається обов'язковий платіж та розмір субсидії. Якщо громадянин працює, а його зарплата менша від прожиткового мінімуму, тоді його дохід доводять до прожиткового мінімуму. Винятки, якщо особа здійснює догляд за дитиною до трьох років, якщо перебуває на біржі праці і отримує допомогу по безробіттю, студенти, які отримують стипендію. Якщо студент-платник не отримує стипендію, то все зводиться до одного прожиткового мінімуму.

В окремих випадках за рішенням комісії для осіб, які проживають у сім'ях, що опинилися у складних життєвих обставинах, у розрахунок субсидії може включатися середньомісячний сукупний дохід на рівні одного прожиткового мінімуму.

Для призначення субсидії враховують доходи за два квартали, що передують місяцю, з якого призначається субсидія. Наприклад, щоб отримати субсидію з лютого, ми будемо враховувати доходи з липня по грудень 2017 року, тобто за третій — четвертий квартали 2017 року.

Розмовляла Юлія БОЄЧКО.

★ Жива парафія

Як Липівка розколядувала

Вже стало доброю традицією у с.Липівка завершувати новорічно-різдвяні свята Розколядою. Тож і цього року суботнього надвечір'я до Липівки було запрошено чимало гостей, щоб вкотре зорганізуватись в гучній коляді та вертепі.

Розпочалось дійство виступом вертепу, організованим місцевою спільнотою УМХ, яка щороку самовіддано працює для того, щоб поділитись різдвяною радістю з односельчанами. А цього річ ще й мали можливість виступити на Різдвяному обіді в обласному центрі, даруючи дух Різдва безхатченкам, котрі так його потребують.

Святкування Розколяди продовжив місцевий народний аматорський хор «Благовість» під керівництвом Нелі Остапів. Своєю ширістю хористи церковного хору прикрасили липівську Розколяду. Гостями свята був дует «Гардамани» — відомий не лише в Івано-Франківську, а й за його межами. Учасники музичного гурту вклали свою душу в кожну співану ними колядку, за що присутні не втомлювались дарувати їм теплі оплески. І насамкінець, вже вдруге у Липівці Різдво Ісуса Христа прославляли два семі-

нарийні гурти: «Effata» й «Путь», котрі завітали до нас разом з ректором

Івано-Франківської Духовної Семінарії о. Олесем Будзяком.

Варто відзначити, наскільки особливими були колядки: від традиційних українських — до сучасних, у яких одночасно з прославою народження Христа лунає біль війни. Їх виконання нікого не залишило байдужим, викликаючи навіть сльози. А якого позитиву додало виконання колядок у супроводі музичних інструментів: скрипки, гітари, бубна та акордеона! Оскільки в Липівці є два храми, то й стареньку дерев'яну церковцю не оминули, звеселивши її спільною колядою.

Щиро дякуємо місцевим парохам — о. Василю Фіголю та о. Петру Малецькому, з ініціативи яких був організований цей захід, а також — гостям та присутнім, кого не зупинили погодні умови, адже Липівка живе, збагачуючись духовно. Бо зібралися ми для того, щоб спільно великою парафіяльною родиною провести коляду до небес, а також молитвою попросити Бога, щоб послав мир нашій державі, щоб не забували, хто ми і якого роду.

Христина ЛЮБЧИК,
учениця 11 класу.

★ Великопопсе

Як я голодного нагодувала

— Вислухаймо Святого Євангелія читання... — закликав священник і я налаштувалась слухати. Минулої неділі Євангелія від Матея 25.35 зворушувало словами «...бо я голодував і ви дали мені їсти, мав спрагу і ви напоїли мене...», лунало в храмі. І враз я посмінулась сама до себе, бо пригадала історію, яка трапилась зі мною біля Катедрального собору.

Одного дня я йшла до катедри. На зустріч твердим кроком, з якого я здогадалась про намір просити грошей, до мене підійшов чисто й охайно одягнений юнак і запитав:

— Купите мені булочку?

— Звісно, — мовила я. Добре, що не гроші, бо грошей не дала б, і вже мала намір йти до хлібного магазину у напрямку вул. Мазепи.

— Та ні, тут ближче, — запропонував хлопчина і ми рушили від катедри вздовж ряду будинків, де розміщена аптека, піцерія, кав'ярня...

— Які булочки ви любите? — цікавлюсь дорогою.

— Я люблю багет, — сказав юнак.

Ось і гастроном. Зайшовши в магазин, хлопець ткнув пальцем у вітрину.

— Ось цей, з куркою!

Багетом виявився величеський рогалик, з розрізу якого було видно шматочок курки, листя салату і ще щось. Ціна багету — 24 гривні...

«Скільки?» — майнула думка у голові. І враз мені стало смішно. Я, звісно, могла відмовитись купити багет, адже мала намір витратити на булочку гривень 10. Я могла б сказати,

що вважаю купівлю таких «булочок» марнотратством, що й собі їх не купую. Навіть філіжанку доброго капучіно я можу дозволити собі не щодня, хоч і роботу маю, і заробітна платня у мене не найменша, але у слово БЮДЖЕТ такі покупки не вписуються...

Та я звикла йти до кінця. Я купила багет і, ошелешена наглістю, чи сміливістю, не почувши навіть «Дякую», вийшла з магазину. На виході я ще почувала, як хлопець з відчуттям знавця справи (мабуть, багети він полюбає) просив продавця розігріти багет.

Я таки зайшла помолитись, а коли виходила з церкви зі змішаними почуттями, розмірковуючи над цим життєвим уроком, то побачила мого нового знайомого — любителя багетів, який знову снував площею перед Катедральним собором у пошуках іншого «добротного самарянина».

Те, що цей хлопчина не був тим голодуючим, про якого йшлося у Біблії, я зрозуміла відразу, але ж як пізнати людину?... Як не знеохотитись «годувати голодних», бо ж так прикро було відчувати себе просто обдуреною...

Наталія ЗАБИЛА.

★ Милосердя

Діти врятували від смерті козулю

16-річна Вероніка та 14-річна Аліна Романюк із с. Надорожна Тлумацького району проживають за сто метрів від лісу. 7 травня 2017 року дівчатка з татом пішли в ліс. Того дня ще були приморозки. Раптом у зарослях вони почули дивні звуки: щось ніби плакало, ніби стогнало і кликало на допомогу. Діти подумали, що то лисиця. А коли підійшли ближче, зрозуміли — це новонароджена козуля. Від холоду вона змерзла і майже не могла дихати. Вероніка сховала її під куртку і відчула, як б'ється маленьке серденько тваринки. Аліна з татом почали шукати маму козулі, але її ніде не було. «Мабуть, дика коза з іншими народженими козулями втекла, а ця не могла йти і залишилась», — сказав батько. Ігор Романюк колись працював у лісі, тому багато чого бачив.

Залишити тваринку в лісі саму, без матері та молока — означало приректи її на голодну смерть. Тому дівчатка принесли її додому. Вдома годували козячим молоком,

а коли трохи поправилась, почали давати пшеницю, ячмінь, овес. Минав час, козуля все впевненіше спиналась на стрункі високі ніжки. Сьогодні вона з радістю дозволяє себе гладити молодшим братикам дівчаток — 8-річному Владиславу та 6-річному Дмитрику. Козуля є улюбленицею і найстаршої доньки Іванни та Ігоря Романюків Христини, яка навчається в Івано-Франківську.

Діти дали козулі ім'я «Бембі», як у відомому мультику про оленятко. Вона ходить разом з ними до лісу, в сад, на город. Ночує у стодолі. Домашня улюблениця поправилась, піросла і вже господині — по поясу. Грається Бембі із собачкою Топіком. З рук дітей любить поласувати цукерками або цукром. Козуля відкликається, коли її кличуть по імені. А був такий випадок, коли вона загубилась. Два дні її шукали в лісі. Хлопчики плакали, думали, що вже її не побачать. Однак Бембі повернулася до своїх господарів, до родини, яка стала її годувальницею.

Олеся БИСТРИЦЬКА.

То варто чи ні давати милостиню?

З прочитаного стає зрозуміло, що для автора цієї статті слова Христа «дай тому, хто в тебе просить, а хто хоче позичити в тебе, не відвертайся» (Мт. 5:42) є добрим девізом її життя. З розповіді теж зрозуміло, що її милостиня стає можливою завдяки своєрідному посту-заощадженню. Крім того, слід звернути увагу на ще один присутній у розповіді елемент, це — милостиня зі свого часу, не просто відчипні декілька гривень, але супровід «потребуючого» до магазину. Мабуть, він сам не чекав такого підходу, бо увесь трюк власне і полягав у тому, щоб отримати відчепні дрібні гроші, яких за цілий день можна чимало накопичити.

Християнський текст II століття під назвою «Дідахе» (Навчання 12-ти апостолів) навчає: «Нехай твоя милостиня запітніє у тебе в руках, перш ніж ти дізнаєшся, кому подаєш» (1, 6). І насправді давати гроші п'яниці — це лише уможливити йому чергову чарку...

Про розбірливість у подаванні милостині говорить і Отець та Вчитель Церкви св. Василій Великий: «Потрібно досвідченість, щоб розрізнити насправді потребуючого і того, хто просить через захланність. І хто дає пригніченому бідністю, той дає Господу і від Нього отримує нагороду; а хто дає всякому пересічному — той кидає псу, який докучає своєю нав'язливістю, але не викликає жалості своїм убозтвом».

Взявши до уваги ці повчання, нам слід щиро перед Богом собі

відповісти, чи насправді я готовий бути милостивим перед потребуючими, розуміючи, що далеко не всі шарлатани. Тут слід знайти золоту середину між перевіркою, кому даю, і тим, щоб цей процес мене абсолютно не зупинив перед милостинею й не виправдав мене у моїй скупості. Діло це дуже делікатне і потребує щирої молитви, тому піст, милостиня і молитва завжди подорожують разом.

І на завершення — одна притча. До одного монаха прийшов жебрак і попросив дати йому одяг, бо його одяг зовсім зносився. У монаха було дві одежини: стара і зношена — на собі, а також нова — про запас. Тож дав йому монах свою стару, а сам одягнув нову. Через певний час, коли жебрак вже відійшов, монах згадав слова Христа: «Що ви зробили одному з Моїх братів найменших — ви Мені зробили» і подумав, що недобре Христу давати старий одяг. Він наздогнав жебрака і дав йому новий одяг, а сам знову вдягнувся у свій старий. Через якийсь час цей монах побачив, що його новий одяг продається на базарі, і засумував, вирішивши, що жебрак його продав, а гроші, напевно, пропив. Уві сні йому явився Христос, вдягнений у його одяг. Господь казав: «Це твій одяг, який ти пожертвував Мені. Я його прийняв, і зараз він на Мені, тож не сумуй».

Отож, нехай нашу милостиню отримує сам Господь через тих потребуючих, що у нас її просять. Коли беремо — наповнюються наші руки, коли ж ми даємо — наповнюються наші серця і ми багатіємо у Бозі!

о. Іван СТЕФУРАК.

★ Вітаємо!

* * * * *

У лютому минає 20 років відтоді, як з волі Божої розпочав своє душпастирське служіння в Крилосі у храмі Успіння Пресвятої Богородиці

о. Ярослав ЖОЛОБ.

Всечесний отче, кожен рік посилав Вам випробування і тривоги, а ще — миті радості й щастя. Коли блаженніший Любомир Гузар коронував нашу ікону Матері Божої, коли Йосип Марія де Вольф проводив у нас Всесвітню прощу вшанування Пречистої Діви Марії через молитву на вервиці. Щорічні Всеукраїнські прощі за участю Верховного Архієпископа Святослава, щомісячні нічні чужання з 12 на 13 число. Скільки зусиль і праці Ви доклали, щоб наш храм виглядав так, як ми його бачимо тепер! А ще багато добрих справ на Вашому, отче, рахунку, які творите з Божою допомогою і молитвою в серці. Знаємо, як Ви вболіваєте за нас і завжди готові прийти з порадою чи допомогою.

Молитовно просимо в Господа для Вас міцного здоров'я, радості, миру й

спокою. Нехай Всевишній обдарує Вас своїми ласками та надихає на подальшу плідну працю в Божому винограднику. Хай Матінка Божа супроводжує Вас щоденно і Небесний Ангел завжди охороняє. Многих Вам літ, отче Ярославе!

З любов'ю і повагою —
парафіяни с. Крилос.

* * * * *

Парафіяльна громада храму св. Василія Великого с. Петранка Рожнятівського деканату вітає із 40-річчям

о. Юрія СЕНИЧАКА.

Дорогий отче, прийміть найщиріші побажання доброго здоров'я, миру, любові, родинного тепла і злагоди. Хай безмежне джерело Божої любові, милосердя і мудрості наповнює Вас

і благословить на подальшу плідну працю на славу Божу та добро всіх парафіян на довгий вік, на многі літа!

Молитва за полеглих героїв України

Господи Ісусе Христе, Боже наш! Ти сказав: «Більшої любові ніхто не має, як хто душу свою положить за друзів своїх», і Сам дав приклад тієї жертвенної любові. Тебе просимо: глянь ласкавим Твоїм оком на велику любов тих, які загинули тут і по всій Україні, що у знаних і незнаних, пам'ятних і забутих могилах сплять — батьків, братів і синів наших, тих, що впали в боях, загинули в тюрмах і на засланнях, в снігах Сибіру. Злучи їх невинну кроваву жертву зі Своєю Жертвою на Голгофі. Дай, щоб не даремно була ця їхня жертва, а щоб на сильно кров'ю героїв политій землі вирости квіти братньої любові і зійшло сонце волі і долі народу. А їх, Господи, причисли до грона Своїх вірних слуг і наслідників. Вони гідно пройшли

тернистий шлях життя, а своєю героїською смертю дали найвище свідчення правдивості і святості Твоєї найбільшої і єдиної заповіді любові. Тож не погорди цією їхньою жертвою, а прийми їх, як прийняв Ти жертву праведного Авеля, і ради неї, а радше ради Свого Превеликого Милосердя і чоловіколюб'я, прости їм усі гріхи і провини добровільні і недобровільні та упокій душі їх у мирі й посели в місці Твоєї слави, де спочивають душі великих Твоїх праведників, предків наших, Князів, великого рівноапостольного Володимира, Бориса і Гліба, преподобних Антонія і Теодозія Печерських і всіх святих, щоб вони разом, оглядаючи невимовну красу Твого Лиця та насолоджуючись небесною радістю, славили Тебе по віки вічні.

ОХОРОНА ХРАМІВ

Встановлюємо за 1 день безпроводну охоронну сигналізацію без використання кабелів. Підключаємо на пульт охорони або оповіщення по дзвінку чи СМС.

096 463 19 95 050 338 98 40
desa.net.ua

ТЕПЛІ КИЛИМКИ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ ХРАМІВ

Нагріваються до 40°C за 30 хв. Ширина 55 або 105 см, довжина до 400 см. Потужність 220 Вт/м². Прорезинений ковролін з двох сторін. Можливий вибір кольору.

098 727 05 42 095 056 92 35
teploline.com.ua

Обсяг 1,95 ум. друк. аркуш.
Виходить щотижня

Газета віддрукована офсетним способом
Видруковано видавництвом «А-Прінт»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28
тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94
a-print.com.ua. Зам. № 282.

Роздрібна ціна примірника 5 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 22 лютого

★ Посміхнись!

Гумор як «екзорцизм»

«Чеснота» гумору, сприйняття світу в категоріях абсурду — це релігійний засіб, який діє як екзорцизм. Боряться із навалюю спокус, нав'язливими думками, які можуть тебе вимучити, не виходь на двобій із дияволом, бо він сильніший за тебе, але спробуй посміятися над ним, не приймати його поважно. Проведи над ним «екзорцизм» — посмійся з нього. Насміхаючись із сатани, ти найефективнішим способом відбиваєш його напад. Найсильніше ти вразиш сатану, висміявши його, бо він, смертельно серйозний, дуже боїться посміхи, а тому залишить тебе.

Християнський гумор — це позбавлення власного «я» свого трону. Коли усвідомиш комічність ситуації свого «я», яке засіло на троні, то принаймні на певний час ця ситуація стане для тебе смішною і безпечною. Тоді буде викрита твоя пиха і марнославство, висміяне та викрите все те, що претендува-

ло в тобі на велич чи народжувало страх.

о. Тадеуш ДАЙЧЕР,
засновник Руху Назаретських родин,
професор Академії католицького богослов'я.

Атеїст, побачивши задоволену посмішку на обличчі дівчинки, питає:

— І чому ж це ти так радієш?
— Повертаюся з недільної школи!

— І що вам там такого розказували? (вирішив посміятися над дитиною).

— Розказували історію, як Йону проковтнула велика рибина...

— Ну як це рибина може проковтнути людину, щоби людина після цього залишилася жити?!

Дівчинка на мить замислилася, а тоді відповіла:

— Коли буду в раю, то зустріну там Йону і запитаю в нього.

— А якщо Йона потрапив до пекла? (ніяк не заспокоїться атеїст).

— Тоді ти його про це запитаєш!

НОВА ЗОРЯ ВАША ХРИСТІЯНСЬКА ГАЗЕТА!

Передплатити газету ніколи не пізно!

Вартість передплати через відділення Укрпошти — 17,28 грн.,
через редакцію — 14,45 грн.

Передплатний індекс — 30072.

Передплачуйте «Нову Зорю», пропагуйте та розповсюджуйте її, будьте апостолами Господа і Церкви!

Нічні чужання

З 24 на 25 лютого 2018 р. у храмі Пресвятої Богородиці с. Березівка Тисменицького району відбудуться нічні чужання за мир в Україні на тему: «Ти є світлом для цього світу».

В програмі: освячення колива (пам'ять св. Теодора Тирона), сповідь, Божественна Літургія та освячення ікон з нагоди Неділі Православ'я.

Початок о 18.00.

З любов'ю та молитвою — о. Богдан Рудницький.

Вічна пам'ять!

8 лютого відійшов у вічність багатолітній дописувач газети «Нова Зоря» журналіст по духу Бойко Степан Григорович, 1938 р. н.

Його життєвий шлях був усіяний терням і багатьма випробуваннями. Проте патріотичне виховання в сім'ї, базові християнські знання дозволили стати патріотом України, практикуючим християнином.

Він був активним будівником своєї держави і відновлення церковного життя в нашій країні, активним учасником майже всіх державних і церковних заходів, достойно зберігав церковні та національні традиції і звичаї, шанував рідну мову, культуру, був активним просвітня-

ном, учасником хору «Червона калина» та постійним багатолітнім учасником тенорової партії хору «Благовіст» Собору Св. Воскресіння м. Івано-Франківська.

Степан Григорович був еталоном вихованості, шляхетності, порядності та відповідальності. Написав багато статей у періодичні видання з історії багатьох архітектурних і церковних споруд та подій не лише нашого міста.

Висловлюємо щирі співчуття його родині. Молимося за упокій його душі, щоб Всемилостивий Господь оселив її в місці світлому, місці квітучому, де святі й праведні спочивають. Вічна йому пам'ять!

Учасники хору «Благовіст»
та редколегія «Нової Зорі».

1926
1991
2018

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕГО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Головний редактор —
о. Йосафат БОЙКО, ВС
Заступник головного редактора —
о. Іван СТЕФУРАК
Літературний редактор та макетування —
Людмила ІВАНОТЧАК
Дизайн та верстка —
Оксана МИКИЦЕЙ та Микола ІВАНОТЧАК

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ
МФО 325365
Адреса редакції: 76018
м. Івано-Франківськ, площа А. Міцкевича, 5
телефони: (0342) 52-73-48, 2-54-49;
факс 55-24-45
http://novazorya.if.ua
e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com